

Er gaan dagen voorbij dat *John van der Kamp* geen sprankje daglicht ziet. Als hij 's ochtends in zijn laboratorium arriveert is het buiten nog donker. 's Avonds idem dito. En tijdens kantooruren heeft hij er alle baat bij dat het zonlicht niet tot zijn proefopstelling doordringt. Daar hangen dan ook lange, zwarte gordijnen omheen. "Zelf genaaid en opgehangen", meldt de bewegingswetenschapper trots. De verslaggever wordt achter een tafeltje gezet, de kin op een hoofdsteun.

Mijn rechterpols legt Van der Kamp op een houder op het tafelblad. Mijn hand bevindt zich nu in de baan van een lichtgevende bol, zo groot als een tennisbal, die door een luchtstroom aan het onderste uiteinde van een staaf zit vastgezogen. Op commando beweegt die staaf zich langs het verlaagd plafond, als een autootje op een ondersteboven geplaatste elektrische racebaan. Bij de eerste proef blijft het licht aan. Van der Kamp gaat naar zijn bedienings-

Eén van de heilige huisjes in de

ecologische psychologie dreigt omver

te worden gekegeld in het ballen-

laboratorium van de Vrije Universiteit.

De wijze waarop mensen het moment bepalen

waarop ze een bal vangen, blijkt

ingewikkelder dan was gedacht.

Mark Traa

Hebbes!

